

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

13 noiembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Constantin Gurschi,

judcători – Andrei Harghel, Constantin Alerguș,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Ruslan Cașu, de avocatul Alexandru Prisac în numele inculpatului Dragomarețchii Serghei, de avocatul Veaceslav Cazacu în numele inculpatului Scripnic Vitalie și de inculpatul Cojuhari Alexandru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 decembrie 2012, în cauza penală privindu-i pe

Scripnic Vitalie Vasile, născut la 03 aprilie 1979, originar din Ucraina, domiciliat în mun. Chișinău, str. Independenței 10/2 ap. 9.

Cojuhari Alexandr Piotr, născut la 04 mai 1990, originar și domiciliat în mun. Chișinău, str. M. Kogălniceanu 61, ap. 25.

Dragomarețchii Serghei Nicolai, născut la 01 decembrie 1987, originar și domiciliat în mun. Chișinău, str. Belgrad, nr. 19/1.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 24.02.2012 – 08.08.2012;

Instanța de apel: 15.10.2012 – 27.12.2012;

Instanța de recurs: 10.09.2013 – 13.11.2013;

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 08 august 2012:

- Scripnic V. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP, la 5 (cinci) ani închisoare, în penitenciar de tip semiînchis, cu aplicarea amenzii în mărime de 500 u.c..

Măsura preventivă – arestul, aplicată lui Scripnic V., s-a menținut pînă la intrarea sentinței în vigoare. Termenul executării pedepsei i s-a calculat începînd cu 08 august 2012, în care s-a inclus termenul aflării inculpatului sub arest în perioada dintre 18 ianuarie 2012 pînă la 08 august 2012.

- Cojuhari Al. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP, la 3 (trei) ani închisoare, în penitenciar de tip semiînchis, fără aplicarea amenzii.

Măsura preventivă - arestul la domiciliu, i s-a înlocuit cu arestul, pînă la intrarea sentinței în vigoare, cu luarea inculpatului sub strajă din sala de ședință. Termenul executării pedepsei stabilite lui Cojuhari Al. i s-a calculat începînd cu 8 august 2012, în care s-a inclus termenul aflării sub arest și arest la domiciliu în perioada dintre 25 ianuarie 2012 pînă la 8 august 2012.

- Dragomarețchi S. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP, la 3 (trei) ani închisoare, în penitenciar de tip semiînchis, fără aplicarea amenzii.

Măsura preventivă - arestul la domiciliu i s-a înlocuit cu arest preventiv, pînă la intrarea sentinței în vigoare, cu luarea inculpatului sub strajă din sala de ședință. Termenul executării pedepsei stabilite lui Dragomarețchii S. i s-a calculat din 8 august 2012, în care s-a inclus termenul aflării sub arest și arest la domiciliu în perioada dintre 25 ianuarie 2012 pînă la 8 august 2012.

La fel, prin sentință s-a dispus încasarea, în mod solidar, din contul lui Scripnic V., Cojuhari Al. și Dragomarețchii S. în beneficiul părții vătămate Dolgu Gh., prejudiciul material ce constă din echivalentul în lei moldovenești a sumei de 150 euro, calculat conform cursului oficial stabilit de B.N.M. la data sustragerii, care constituie 2248 (două mii două sute patruzeci și opt) lei, cheltuieli pentru tratament în sumă de 1555 (una mie cinci sute cincizeci și cinci) lei și prejudiciul moral în sumă de 1500 (una mie cinci sute) lei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, inculpații Scripnic V., Cojuhari Al. și Dragomarețchii S., la data de 06.01.2012, la orele 01.30 min., împreună și prin înțelegere prealabilă, aflându-se în fața blocului locativ situat pe str. Independenței nr. 10/2, or. Chișinău, având intenția de sustragere a bunurilor altei persoane în scop de profit, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, și anume, prin multiple lovituri cu mâinile și picioarele pe diferite regiuni ale corpului în privința lui Dolgu Gh., în mod deschis au sustras de la ultimul un telefon mobil de model „Nokia 1100”, în valoare de 200 lei, 150 Euro, echivalentul cărora conform cursului oficial de schimb stabilit de B.N.M. la data de 06.01.2012, constituia 2248 lei, ulterior, au părăsit locul comiterii infracțiunii, cauzându-i astfel părții vătămate o daună în proporții considerabile, în sumă totală de 2448 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că în drept, faptele inculpaților întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP, adică infracțiunea de jaf, sustragerea

deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită de două sau mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401- 402 CPP, a fost atacată cu apel de către acuzatorul de stat, Sanduleac V., inculpații Dragomarețchii S., Cojuhari A., avocatul Gheorghită O., în numele inculpatului Cojuhari Al., avocatul Cazacu V. în numele inculpatului Scripnic V. și avocatul Prisac A., în numele inculpatului Dragomarețchi S..

3.1. Acuzatorul de stat, în apelul declarat, a invocat că instanța de judecată a apreciat corect probele de drept și de fapt administrate de organul de urmărire penală, și just a încadrat acțiunile inculpaților în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP, însă, nu a luat în considerație gravitatea infracțiunii incriminate și nu a stabilit o pedeapsă care ar duce la corectarea și reeducarea inculpaților Scripnic V., Cojuhari Al. și Dragomarețchii S.. Mai mult ca atât, instanța de fond nu a luat în considerație faptul că inculpatul Scripnic V. a fost anterior judecat, și, în general, că inculpații nu au colaborat cu organele de urmărire penală schimbându-și declarațiile la diferite etape ale procesului pentru a duce în eroare instanța de judecată. De asemenea, inculpații nu au restituit integral prejudiciul cauzat prin infracțiune părții vătămate și nu au întreprins nici o măsură în acest sens.

Astfel, s-a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri conform ordinii stabilite pentru prima instanță potrivit căreia:

- inculpatul Scripnic V. să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP și să-i fie stabilită conform sancțiunii articolului respectiv o pedeapsă sub formă de cinci ani și șase luni închisoare cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și cu aplicarea amenzii în mărime de 700 u.c.;

- inculpatul Cojuhari Al. să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP și să-i fie stabilită conform sancțiunii articolului dat o pedeapsă sub formă de cinci ani închisoare cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și cu aplicarea amenzii în mărime de 700 u.c.;

- inculpatul Dragomarețchii S. să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP și să-i fie stabilită conform sancțiunii articolului respectiv o pedeapsă sub formă de cinci ani închisoare cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și cu aplicarea amenzii în mărime de 700 u.c..

3.2. În apelul declarat de inculpatul Cojuhari Al. și avocatul Gheorghită O. în numele acestuia, s-a solicitat casarea sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 08 august 2012 și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului Cojuhari Al. să-i fie stabilită o pedeapsă cu aplicarea art. 90 CP, iar în motivarea apelului avocatul a menționat că inculpatul Cojuhari Al. a săvârșit pentru prima dată o infracțiune, la evidența medicului narcolog sau psiholog nu se află, a conștientizat fapta pe care a săvârșit-o, se căiește sincer de cele întâmplate și intenționează să recupereze paguba pricinuită părții vătămate.

3.3. În apelul declarat de inculpatul Dragomarețchii S. și apărătorul său Prisac Al., s-a solicitat casarea sentinței nominalizate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului Dragomarețchii S. să-i fie aplicată o pedeapsă nonprivativă de libertate cu aplicarea art. 90 CP. În motivarea apelurilor atât avocatul, cât și inculpatul, au indicat faptul că Dragomarețchii S. a săvârșit pentru prima dată o infracțiune, mama sa a decedat, tatăl său este grav bolnav și necesită îngrijiri, se caracterizează pozitiv, iar infracțiunea care a săvârșit-o este una mai puțin gravă.

3.4. Apel împotriva sentinței a fost declarat și de avocatul Cazacu V. în numele inculpatului Scripnic V., prin care s-a solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, potrivit căreia inculpatul nominalizat să fie achitat, deoarece nu au fost întrunite elementele infracțiunii. În motivarea apelului avocatul Cazacu V. a invocat că fapta care i se încredințează inculpatului este una fictivă și bazată pe declarațiile false ale părții vătămate Dolgu Gh. și ale martorului Silva O., iar nevinovăția inculpatului Scripnic V. se confirmă prin declarațiile martorilor Ostalep M. și Covalenco A..

4. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 27 decembrie 2012, apelurile declarate de acuzatorul de stat, Sanduleac V., inculpații Dragomarețchii S., Cojuhari A., avocatul Gheorghiu O., în numele inculpatului Cojuhari Al., avocatul Cazacu V. în numele inculpatului Scripnic V. și avocatul Prisac A., în numele inculpatului Dragomarețchi S., au fost respinse ca nefondate, cu menținerea sentinței Judecătoria Botanica, mun. Chișinău din 08 august 2012, fără modificări.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că instanța de fond a stabilit în privința inculpaților: Scripnic V., Cojuhari Al. și Dragomarețchii S., o pedeapsă echitabilă în limitele fixate de sancțiunea art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP, cu respectarea criteriilor generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 CP, luând în considerație toate circumstanțele cauzei, cele atenuante, caracterul și gravitatea infracțiunii comise, motivul și scopul celor comise, personalitatea vinovaților, consecințele survenite, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării inovaților, precum și, prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpaților, cât și din partea altor persoane, la fel și de faptul că executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanelor condamnate.

La fel, în decizie s-a menționat că, după cum rezultă din materialele dosarului penal, părțile au avut acces în egală măsură la cercetarea probelor în cadrul ședințelor judiciare, respectându-se prevederile art. 101 alin.(4) CPP, și astfel, instanța de apel se află în condiția de a judeca apelurile, prin verificarea legalității și temeiniciei hotărârii atacate, pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, iar analiza și verificarea probelor pe cauză prin prisma art. 101 CPP, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității, veridicității, și, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, indică incontestabil la vinovăția inculpaților Scripnic V., Cojuhari Al. și Dragomarețchii S. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. art. 187 alin.(2) lit. b), e), f) CP, și anume, *jaful*,

adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșit de două sau mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

S-a reținut și faptul că instanța de fond prin respectarea principiului nemijlocirii, care permite instanței să perceapă direct faptele și împrejurările relatate de părți sau martori, precum și, reacțiile acestora la întrebările adresate, a putut aprecia la justa valoare care din pedepsele prevăzute la sancțiunea art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP, va duce la atingerea scopului pedepsei penale și la corijarea inculpaților.

Concomitent, s-a evidențiat că argumentele invocate de către acuzatorului de stat în apelul declarat și argumentele invocate de inculpați și apărătorii lor în apelurile sale au fost obiectul de judecare în instanța de fond.

Afirmațiile acuzatorului de stat, precum că, pedeapsa aplicată inculpaților este prea blândă în raport cu comportamentul acestora, care au dat declarații contradictorii ce denotă iresponsabilitatea lor față de faptele săvârșite, cât și față de consecințele ce au urmat în rezultatul acestora, instanța de apel le-a apreciat critic, deoarece aceste împrejurări au fost respectate la stabilirea categoriei și quantumului pedepsei aplicate inculpaților de prima instanță, iar cu referire la posibilitatea numirii unei pedepse mai grave decât cea aplicată inculpaților, instanța de apel a considerat-o neechitabilă.

Cu privire la afirmațiile acuzatorului de stat, precum că, instanța de fond la adoptarea sentinței nu a luat în considerație pericolul social al acțiunilor inculpaților Colegiul penal le-a apreciat drept declarative, deoarece instanța de judecată la emiterea sentinței a ținut cont de prevederile art. 61 CP, conform cărora pedeapsa penală este o măsură de constrângere și un mijloc de corectare a condamnatului. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

De asemenea, critic au fost apreciate și afirmațiile despre nevinovăția inculpaților Scripnic V. și Cojuhari Al., invocate de apărătorul Cazacu V. și de inculpații menționați, în apărarea lor pe parcursul judecării cauzei, or, acestea nu pot sta la baza casării sentinței și pronunțarea hotărârii de achitare în privința lor, iar argumentele indicate în apelul declarat de avocatul Cazacu V. referitor la emiterea unei decizii de achitare în privința lui Scripnic V. pe art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP, de asemenea, urmează a fi respinse, deoarece nu se confirmă cu careva probe pertinente și concludente, care ar combate concluziile instanței de judecată mai sus indicate.

Or, nerecunoașterea vinovăției de către inculpații Scripnic V. și Cojuhari Al. nu echivalează cu achitarea lor, de vreme ce acuzarea a administrat destule probe care cu certitudine dovedesc că inculpații se fac vinovați de comiterea celor incriminate. Mai mult ca atât, aceasta este un drept al inculpaților de a nu se auto-incrimina, or persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărită penal pentru depunerea declarațiilor intenționat false, decât în cazurile expres prevăzută de legea procesual penală.

În baza celor expuse, instanța de apel a concluzionat că instanța de fond just a ajuns la concluzia că corectarea și reeducarea inculpaților este posibilă cu izolarea lor de societate și cu aplicarea în privința lui Scripnic V. și a pedepsei sub formă de amendă, sub acest aspect sentința fiind legală și întemeiată.

În ce privește soluționarea acțiunii civile, privind încasarea prejudiciului material și moral, Colegiul penal a conchis că instanța de fond just a concluzionat admiterea parțială a acesteia, și a încasat în mod solidar de la inculpații Scripnic V., Cojuhari Al. și Dragomarețchii S. suma de 150 euro, cheltuielile pentru tratament în sumă de 1555 lei probate prin înscrisuri (f.d. 203-210), precum și, suma de 1500 lei ca prejudiciu moral. La fel, corect instanța de fond a exclus suma pretinsă ca valoarea telefonului mobil de model „Nokia 1100” în mărime de 200 lei, care a fost restituit proprietarului Dolgu Gh..

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, R. Cașu, de avocatul Prisac A. în numele inculpatului Dragomarețchi S., avocatul Cazacu V., în numele inculpatului Scripnic V., și de inculpatul Cojuhari Al.

6.1. Acuzatorul de stat, în motivarea recursului declarat, a solicitat casarea totală a deciziei Curții de Apel Chișinău din 27.12.2012, în privința lui Dragomarețchi S., Scripnic V. și Cojuhari Al., cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea celor solicitate, recurentul invocă că instanța de apel, la judecarea cauzei, nu a ținut seama de prevederile art. 414, 417 alin. (1) pct. 8) CPP, precum și, de explicațiile date de Plenul CSJ la pct. 14) din Hotărârea nr. 22 din 12.12.2005 *„Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”*.

Acuzatorul de stat consideră că în acțiunile inculpaților se conțin elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b) și f) CP, conform indicilor, tâlhăria, adică atacul tâlhăresc săvârșit în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate, săvârșită de mai multe persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, iar acțiunile inculpaților eronat au fost încadrate în prevederile prescise de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP.

Sub acest aspect, recurentul a făcut trimitere la stipulările din pct. 5) ale Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 23 din 28 iunie 2004 *„Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor”*, conform căreia: *pentru calificarea acțiunilor nu contează când a fost aplicată violența ori amenințarea cu violență - pînă la deposedarea de bunuri, concomitent cu aceasta sau nemijlocit după deposedare (dar pînă la consumarea sustragerii).*

În aceeași ordine de idei, recurentul menționează că nici instanța de fond, nici instanța de apel, nu au ținut cont de probele administrate de către organul de urmărire penală, care dovedesc incontestabil vina inculpaților în săvârșirea infracțiunii de tâlhărie și nicidecum a celei de jaf.

În conformitate cu prevederile art. 100 alin. (4) CPP, toate probele administrate în

cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu altele, administrarea de noi probe și verificarea sursei din care probele provin, în conformitate cu prevederile legislației, prin procedee probatorii respective, iar conform prevederilor art. 101 CPP, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al concludentei, utilității și veridicității ei și toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel s-a limitat la o motivare insuficientă și contrară materialului administrat pe cauză, or acuzarea invocă probe concrete, care în opinia sa dovedesc cu certitudine vinovăția inculpaților.

Astfel, analizând textul deciziei, partea acuzării concluzionează că instanța de apel nu a realizat obligația Constituțională de a înlăptui justiția în stat, examinând tendențios și unilateral apelul declarat de către procuror, nu a clarificat circumstanțe relevante pentru prezenta cauză, a adoptat o soluție neargumentată la modul convenit, în legătură cu ce o astfel de decizie nu poate fi menținută și urmează a fi casată, cu trimiterea cauzei la o nouă judecare.

De asemenea, recurentul menționează că în sensul dispoziției art.188 CP, prin „*atac*” trebuie de înțeles acțiunile agresive ale făptuitorului, care sunt însoțite de violența periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate ori de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe.

Drept violență periculoasă pentru viață și sănătate (art. 188 alin. (1), art. 189 alin. (3), lit. c) CP) urmează a fi considerată vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății, urmată de o dereglare de scurtă durată a sănătății, sau vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății, care a fost urmată de dereglarea de lungă durată a sănătății, precum și alte acțiuni care, deși nu au pricinuit vătămările menționate, au creat la momentul aplicării lor un pericol real pentru viața și sănătatea victimei.

Totodată, recurentul a menționat că, deși acuzatorul de stat participant în instanța de apel a întreprins măsuri în ordinea art. 326 (și art. 364) CPP, instanța de apel a respins cererea respectivă a procurorului cu referire la posibilitatea înaintării unei noi învinuiri inculpaților în sensul agravării, pe motivul că acuzatorul de stat participant în instanța de fond nu a recurs la asemenea procedeu, fapt care, în viziunea instanței de apel împiedică agravarea învinuirii în instanța de apel.

La fel, procurorul face referire și la jurisprudența CtEDO, unde Curtea a recunoscut că o instanță de apel are dreptul incontestabil de a recalifica faptele, însă ca această recalificare să fie compatibilă cu Convenția, acuzatului trebuie să-i fie acordată posibilitatea de a-și exercita drepturile la apărare în mod concret, efectiv și mai ales în timp util.

Recurentul a mai specificat că, examinând sub aspectul conformității cu principiul legalității în procesul penal, Curtea Constituțională a relevat că acest principiu, în termenii art. 7 din CEDO, este reglementat de art. 21 din Constituția Republicii Moldova. Norma națională prevede expres obligativitatea prezumării persoanei acuzate de un delict ca fiind

nevinovată pînă cînd „vinovăția sa va fi dovedită în mod *legal*”. Dacă art.7 din CEDO obligă instanțele să condamne persoana numai pentru o acțiune prevăzută „*de dreptul național sau internațional*”, norma națională obligă ca și procedura recunoașterii vinovăției persoanei să fie legală, principiu garantat de art. 6 din CEDO.

Partea acuzării consideră că, instanța de apel nu a realizat obligația Constituțională de a înfăptui justiția în stat, a examinat formal, tendențios și unilateral apelul declarat de către procuror, nu a clarificat circumstanțe relevante pentru prezenta cauză și a adoptat o hotărîre ilegală și neîntemeiată în acest sens.

În drept, recursul declarat se întemeiază pe prevederile art. 420, 421, 427 alin. (1) pct. 6), 12), și 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) CPP.

6.2. Avocatul Prisac A. acționînd în numele inculpatului Dragomarețchi S., a solicitat casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 27 decembrie 2012 și adoptarea unei noi hotărîri în privința lui Dragomarețchi S., cu aplicarea unei pedepse mai blînde decît cea prevăzută de lege.

Recurentul critică soluția instanței de apel, considerînd-o ilegală și neîntemeiată, din motiv că, instanța, la stabilirea pedepsei inculpatului Dragomarețchi S., a ignorat prevederile art. 75 alin. (1) CP, neluînd în considerație că inculpatul a manifestat o atitudine de căință față de cele săvîrșite, de faptul că parțial și-a recunoscut vina, precum și, de condițiile familiale și caracteristica pozitivă eliberată de CPS Botanica în privința ultimului.

Recurentul a specificat că, la aplicarea pedepsei penale, instanța urma să țină cont de caracterul și gradul prejudiciabil al faptei săvîrșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea penală.

Însă, instanța de apel a trecut cu vederea toate circumstanțele enunțate, încălcînd astfel, dreptul inculpatului la un proces echitabil garantat de art. 6 CEDO.

În drept, recursul declarat se întemeiază pe prevederile art. 414, 420, 421, 422, 427 alin. (1) pct. 10) CPP, art. 7, 75, 79 CP și art. 6 CEDO.

6.3. Avocatul Cazacu V. acționînd în numele inculpatului Scripnic V., a solicitat casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 27 decembrie 2012 și sentinței judecătoreiei Botanica, mun. Chișinău din 08 august 2012, cu pronunțarea unei decizii de achitare în privința lui Scripnic V., argumentînd că inculpatul Scripnic V. este nevinovat deoarece nu a săvîrșit această infracțiune și învinuirea care i se incriminează este una fictivă și bazată pe declarațiile false ale așa-zisei părți vătămate Dolgu Gh. și a prietenului său martorul Sliva O., care îl susține în toate.

Cît despre încasarea sumei de 150 de euro, care a fost sustrasă de la parte vătămată Dolghu Gh. nici vorbă nu poate fi, deoarece sunt niște declarații false care au la bază scopul unui profit necinstit. Martorul Sliva O., care este și prietenul părții vătămate, declară că nu a văzut dacă cineva i-ar fi luat bani. În general, Dolgu Gh. a făcut asemenea declarații false doar cu scopul de a se eschiva de la achitarea medicamentelor pentru

tratamentul lui Scripnic V. în sumă de 500 lei și cu atât mai mult el mai declară că încă i-au mai fost sustrași și cei 150 euro.

Referitor la încasarea în mod solidar din contul lui Scripnic V., Cojuhari Al. și Dragomarețchi S. în beneficiul lui Dolgu Gh. a prejudiciului material și moral Colegiul Penal s-a bazat doar pe declarațiile false ale așa-zisei părți vătămate Dolgu Gh., adică este bazată pe date eronate și false.

Astfel, putem concluziona că Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău a dat o apreciere greșită a probelor enumerate mai sus - cu atât mai mult că art. 101 CPP, prevede că fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 420-422, 424-427 alin. (1) pct. 8) și art. 435 alin. (1) pct. 2) CPP.

6.4. În recursul declarat de inculpatul Cojuhari Al., s-a solicitat acordarea unei pedepse mai blânde decât cea stabilită de instanțele ierarhic inferioare, de 3 (trei) ani închisoare în penitenciar de tip semiînchis, având în vedere că inculpatul este pentru prima dată condamnat și pe tot parcursul judecării cauzei, nu s-a eschivat de organele urmăririi penale, fiind prezent la toate ședințele la care a fost chemat, iar instanțele nu au ținut seama de declarațiile făcute de dînsul.

În drept, recurentul nu invocă nici un temei din cele prevăzute de art. 427 CPP.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora, pentru următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) CPP, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) CPP, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 CPP, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurenți. Or, art. 427 alin. (1) CPP, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Prin urmare, avînd în vedere că, la caz, au fost declarate patru recursuri, Colegiul penal se va expune asupra fiecărui în parte.

7.1. Cu referire la recursul declarat de procuror, se reține că acuzatorul de stat solicită casarea totală a deciziei Curții de Apel Chișinău din 27.12.2012, în privința lui Dragomarețchi S., Scripnic V. și Cojuhari Al., cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată, argumentîndu-și poziția prin faptul că instanța de apel, la judecarea cauzei, nu a ținut seama de prevederile art. 414, 417 alin. (1) pct. 8) CPP, precum și, de explicațiile date de Plenul CSJ la pct. 14) din Hotărîrea nr. 22 din 12.12.2005

„Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”, iar, de fapt, acțiunile inculpaților conțin elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b) și f) CP - tâlhăria, adică, *atacul tâlhăresc săvârșit în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate, săvârșită de mai multe persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*, și incorect au fost încadrate în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP.

În drept, recursul declarat se întemeiază pe prevederile art. 420, 421, 427 alin. (1) pct. 6), 12), și 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) CPP.

Prin urmare, pornind de la prevederile pct. 6) alin. (1) art. 427 CPP, potrivit cărora hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă la judecarea cauzei, în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau dispozitivul hotărârii redactate nu corespunde cu dispozitivul pronunțat după deliberare.

Din textul recursului declarat, se constată că recurentul critică decizia instanței de apel pentru că: *„instanța nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel”*.

Însă, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul penal reține că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) CPP, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelurilor, ca nefondate, cu menținerea sentinței atacate.

Mai mult ca atât, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel, în cauza dată, în conformitate cu prevederile art. 101 CPP, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atât cele ale apărării, cât și cele ale acuzării, fapt ce face, ca concluzia despre respingerea ca nefondate a apelurilor declarate de către acuzatorul de stat, Sanduleac V., inculpații Dragomarețchii S., Cojuhari A., avocatul Gheorghită O., în numele inculpatului Cojuhari Al., avocatul Cazacu V. în numele inculpatului Scripnic V. și avocatul Prisac A., în numele inculpatului Dragomarețchi S., cu menținerea sentinței, ca legală și întemeiată, să fie una corectă. Soluțiile adoptate, la caz, de instanțele ierarhic inferioare, sunt pe deplin confirmate prin ansamblul de probe expuse și analizate în hotărârile atacate, iar probatoriul administrat coroborând în ansamblul, confirmă vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP.

Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Cu referire la cele invocate de recurent precum că, instanța de apel la judecarea apelurilor declarate nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiza și sinteza a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale,

așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de fond și cea de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect, că aceasta se circumscrie încadrării juridice stabilite în rechizitoriu, potrivit căreia Scripnic V., Cojuhari Al. și Dragomarețchi S., au fost învinuiți de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP – jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită de două sau mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Reieșind din cele expuse supra, Colegiul penal conchide că instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelanți, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată.

Referitor la pretinsa încălcare a pct. 12) alin. (1) art. 427 CPP, potrivit căruia hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara o eroare de drept, comisă de aceasta, atunci când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, instanța de recurs relevă următoarele.

Sub acest aspect, se enunță prevederile pct. 18 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție din 30.10.2009 „Cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală”, potrivit căreia „... erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material”.

Însă, pentru o atare concluzie, trebuie să se țină seamă de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către instanța de apel, și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corectă, iar dacă fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, înseamnă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Din actele dosarului rezultă că, prin ordonanța de începere a urmăririi penale din 12 ianuarie 2012, s-a dispus începerea urmăririi penale în baza semnelor componentei de infracțiune prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP.

Ulterior, prin rechizitoriu întocmit la 29 februarie 2012, Scripnic V., Cojuhari Al. și Dragomarețchi S., au fost învinuiți că, prin acțiunile sale, au săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP – jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită de două sau mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Examinînd cauza penală nominalizată, prima instanță a concluzionat că, reieșind din probatoriu administrat și cercetat în cadrul ședințelor de judecată, se confirmă cu certitudine că inculpații Scripnic V., Cojuhari Al. și Dragomarețchi S., au săvârșit infracțiunea de jaf, prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP, fiindu-le stabilită pedeapsa în limitele sancțiunii prevăzute de articolul respectiv.

Concluziile instanței de fond, au fost menținute fără modificări, de către instanța de apel, care prin decizia Colegiului penal din 27 decembrie 2012, a respins, ca nefondate,

apelurile declarate de acuzatorul de stat, Sanduleac V., inculpații Dragomarețchii S., Cojuhari A., avocatul Gheorghiu O., în numele inculpatului Cojuhari Al., avocatul Cazacu V. în numele inculpatului Scripnic V. și avocatul Prisac A., în numele inculpatului Dragomarețchi S..

În continuare, instanța de recurs menționează că, potrivit dispoziției art. 325 CPP, judecarea cauzei în prima instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Modificarea învinuirii în instanța de judecată se admite dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului și nu se lezează dreptul lui la apărare. Modificarea învinuirii în sensul agravării situației inculpatului se admite numai în cazurile și în condițiile prevăzute de codul de procedură penală.

La caz, se reține că pe parcursul judecării cauzei penale privindu-i pe Scripnic V., Cojuhari Al. și Dragomarețchi S., de către prima instanță, acuzatorul de stat nu a ridicat problema modificării învinuirii formulate prin rechizitoriu. Mai mult, procurorul, în susținerile sale verbale anexate la materialele dosarului f.d. 19, vol. II, a menționat că: *„Referindu-mă la încadrarea juridică a acțiunilor inculpaților, consider că fapta lor corect a fost calificată conform prevederilor art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP.”*

Prin urmare, acesta a susținut învinuirea adusă inculpaților, în sensul declarat.

Ulterior, prin apelul declarat de acuzatorul de stat la 29 august 2012, acesta indică că: *„Așadar, prin acțiunile lor intenționate Scripnic V., Cojuhari Al., și Dragomarețchi S., au comis jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită de două sau mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei cu cauzarea de daune în proporții considerabile, astfel, au comis infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP.”* (f.d. 65-66, vol. II)

Totodată, poziția acuzatorului cu privire la calificarea infracțiunii săvârșite de inculpații Scripnic V., Cojuhari Al., și Dragomarețchi S., rezultă și din procesul verbal al ședinței de judecată a instanței de apel din 27 decembrie 2012, (f.d. 132, vol. II), potrivit căruia procurorul R. Cașu, a solicitat sancționarea inculpaților în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP, considerând că instanța de fond corect a apreciat probele administrate în cauză, care cu certitudine demonstrează vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii imputate, însă în baza acestui articol le-a stabilit pedepse prea blânde, care nu-și vor atinge scopul de corijare a acestora, astfel, pledînd pentru majorarea pedepselor în privința inculpaților.

De asemenea, din verificarea actelor dosarului se constată că, la etapa judecării apelului procurorul R. Cașu, nu a intervenit în fața instanței cu vreun demers în temeiul art. 326 CPP, în vederea modificării acuzării în ședința de judecată în sensul agravării ei, ci, din potrivă, a susținut încadrarea juridică în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP, solicitînd stabilirea unor pedepse mai aspre în privința inculpaților.

În consecință, reieșind din cele expuse, Colegiul penal constată că chestiunea cu privire la modificarea învinuirii în privința inculpaților Scripnic V., Cojuhari Al., și

Dragomarețchi S., nu a fost obiect de verificare în instanțele ierarhic inferioare, iar potrivit art. 427 alin. (2) CPP, temeiurile menționate la alin. (1) al art. 427 CPP, pot fi invocate de recurenți în recurs, doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.

Astfel, instanța apreciază criticele recurentului cu privire la încadrarea juridică greșită a faptei, drept vădit neîntemeiate.

7.2. Cu referire la criticele invocate în recursul declarat de Avocatul Prisac A. în numele inculpatului Dragomarețchi S., Colegiul penal expune următoarele.

Din textul recursului declarat, se reține că, recurentul nu este de acord cu cuantumul pedepsei stabilite prin sentința primei instanțe, care, ulterior, a fost menținută și prin decizia Curții de Apel Chișinău, în privința inculpatului Dragomarețchi S., și solicită redozarea pedepsei stabilite în privința ultimului, pentru infracțiunea săvârșită, cu aplicarea art. 79 CP.

Verificînd recursul în acest aspect, Colegiul menționează că pedeapsa penală, potrivit art. 61 CP, este o măsură de constrîngere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni, atît din partea acestuia, cît și din partea altor persoane. Or, ca măsură de constrîngere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia stabilită în sarcina inculpatului Dragomarețchi S., trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și să evite în viitor a săvârșirea unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, avînd ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea art. 187 alin. (2) lit. b), e) și f) CP, în baza căruia acesta a fost condamnat.

Colegiul penal menționează că, la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei săvârșite, urmînd ca celelalte două criterii alăturate și distincte, persoana infractorului și împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală, să fie avute în vedere după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale ori gradul de pericol social concret al faptei săvârșite, și anume, că, în urma acțiunilor inculpatului Dragomarețchi S., părții vătămate i s-a cauzat o daună în proporții considerabile, în cuantum de 2448 lei și leziuni corporale nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei.

Prin urmare, Colegiul specifică că, reieșind din criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 CP, instanța de judecată îi stabilește persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în articolul corespunzător din partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

Însă, după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile părții generale a Codului

penal, cum sînt cele stipulate în art. 79, 90 CP, iar temei pentru stabilirea unei pedepse mai blînde, decît cea prevăzută de lege, servește existența unor circumstanțe excepționale ce micșorează considerabil prejudiciul infracțiunii săvîrșite, prescrise de art. 79 alin. (1) CP, ele fiind legate de:

- scopul și motivele infracțiunii;
- rolul vinovatului în săvîrșirea infracțiunii, comportamentul acestuia în timpul și după consumarea infracțiunii;
- contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvîrșite în grup la descoperirea acesteia;
- alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor acesteia.

Prin urmare, reieșind din decizia instanței de apel, rezultă că, la stabilirea cuantumului pedepsei, s-a respectat întocmai exigențele prevăzute de art. 75-78 CP, și s-a ținut seama de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivele acesteia, de persoana celui vinovat, care anterior nu a fost judecat și nu are antecedente penale, care are la întreținere pe tatăl său bolnav, care a manifestat o atitudine de căință sinceră pentru cele săvîrșite, a recunoscut parțial vina.

Mai mult, din analiza textuală a art. 79 CP, circumstanțele enumerate de apărător, ca fiind excepționale, nu cad sub incidența normei citate, iar circumstanțele personale ale inculpatului referitoare la lipsa antecedentelor penale, căința sinceră și situația familială, nu justifică redozarea pedepsei și reindividualizarea modalității de executare a acesteia.

În contextul menționat, este fără echivoc statuat că, aspectele care țin de aprecierea concretă a pericolului social al faptelor au fost luate în vedere de către instanța de fond în procesul individualizării pedepsei, prin stabilirea unei pedepse orientate spre minimumul special prevăzut de lege, prin analiza corelativă cu aspectele care țin de lipsa antecedentelor penale ale inculpatului și situația sa familială.

Pedeapsa închisorii aplicată de către instanță, cu executare în regim de detenție, a fost stabilită corespunzător gravității faptelor și personalității autorului, neimpunându-se micșorarea cuantumului acesteia sau a modalității de executare.

În consecință, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărîrii atacate sub aspectele invocate, deoarece soluțiile adoptate de către instanțele de fond și de apel, sunt întemeiate și motivate, măsura de pedeapsă aplicată în privința inculpatului Dragomarețchii S., este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, cu personalitatea acestuia și pericolul social al infracțiunii săvîrșite.

7.3. Cu referire la recursul declarat de avocatul Cazacu V. în numele inculpatului Scripnic V., instanța de recurs specifică următoarele.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 420-422, 424-427 alin. (1) pct. 8) și art. 435 alin. (1) pct. 2) CPP.

Potrivit dispoziției art. 427 alin. (1) pct. 8) CPP, hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a

pronunțat o hotărîre de condamnare pentru o altă faptă decît cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blînde. Însă, aceste temeuri nu sunt incidente la examinarea recursului respectiv, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de către recurent.

Din textul recursului declarat, se reține că apărătorul menționează faptul că, inculpatul Scripnic V. este nevinovat deoarece nu a săvîrșit această infracțiune și învinuirea care i se incriminează este una fictivă și bazată pe declarațiile false ale așa-zisei părți vătămate Dolgu Gh. și a prietenului său martorul Sliva O., care îl susține în toate.

Așadar, în ceea ce privește faptul dacă o asemenea situație reprezintă o eroare de drept, Colegiul menționează că, în conformitate cu art. 93 alin. (2) CPP, declarațiile părții vătămate și ale inculpatului se consideră probe egale, legea nu stipulează că dispozițiile părții vătămate au prioritate față de cele ale inculpatului, iar instanța de judecată, avînd în vedere egalitatea părților în proces, este obligată să asigure cercetarea tuturor circumstanțelor cauzei și probele prezentate de părți, în egală măsură, ca, ulterior, să le dea acestora o apreciere obiectivă și sub toate aspectele.

Din analiza prevederilor legale menționate și în raport cu decizia recurată, Colegiul a statuat că instanța de apel a respectat această obligație, a apreciat în mod obiectiv atît declarațiile părții vătămate, cît și ale inculpatului, care și-au găsit confirmarea prin alte probe recercetate în cadrul ședințelor instanței de apel. După cum rezultă din textul deciziei, instanța de apel a descris conținutul acestor probe în modul în care dînșii au relatat informațiile cunoscute de ei, referitor la infracțiunea de jaf și le-a dat o apreciere obiectivă și corectă.

Instanța de recurs apreciază corectă stabilirea situației de fapt de către instanțele inferioare, precum și, calificarea infracțiunii reținute în sarcina inculpatului Scripnic V., adică calificarea juridică corespunde exact între semnele faptei prejudiciabile săvîrșite de acesta și semnele componenței infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) CP.

Măsura de pedeapsă aplicată inculpatului Scripnic V., este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, cu personalitatea acesteia și pericolul social al infracțiunii săvîrșite.

Mai mult, Colegiul menționează că argumentele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, care, respectînd prevederile art. 414 alin. (3), 417 alin. (1) pct. 8) CPP, s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării și a adoptat o hotărîre legală, întemeiată și motivată, în acest sens, de aceea, Colegiul își însușește argumentele acestei instanțe, argumente fundamentate în fapt și în drept, amplu prezentate în hotărîrea atacată și apreciază că nu este necesară reluarea acestora, constatîndu-se că la administrarea probelor nu au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale ale participanților la proces și probele puse la baza hotărîrilor nu conțin erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor enunțate.

Din atare considerente, Colegiul constată că niciuna din condițiile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) CPP, la care se referă autorul recursului, nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorii de drept, care ar servi ca temei de casare a deciziei recurate.

7.4. Cu referire la recursul declarat de inculpatul Cojuhari Al., Colegiul penal avînd ca reper, dispozițiile art. 432 alin. (2) pct. 1) CPP, menționează că instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că nu corespunde după conținut prevederilor expuse în art. 430 CPP.

În conformitate cu prevederile art. 430 pct. 5) CPP, în cererea de recurs trebuie să fie indicate conținutul și motivele recursului cu argumentarea ilegalității hotărârii atacate și solicitările recurentului, cu indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427, invocate în recurs și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauza respectivă.

Roportînd normele legale citate, la textul recursului declarat de inculpatul Cojuhari Al., Colegiul penal constată că recursul nu se întemeiază, în drept, pe prevederile art. 427 CPP. Mai mult, recurentul nu indică vreo eroare concretă de drept circumscrisă cauzei, care ar motiva instanța de recurs să caseze hotărârile anterioare și să aplice o pedeapsă mai blîndă în privința inculpatului.

Astfel, Colegiul penal statuează asupra faptului, că recursul inculpatului Cojuhari Al., exprimă doar dezacordul acestuia, față de soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești în partea stabilirii pedepsei de trei ani închisoare în privința sa, solicitînd o pedeapsă mai blîndă, însă, instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul, cu circumstanțe în fapt și în drept, ce l-ar justifica sub acest aspect.

Relevante în acest context sunt și prevederile art. 24 alin. (2) CPP, potrivit cărora instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

În ceea ce privește criticele recurentului precum că instanța a dat o apreciere unilaterală declarațiilor făcute de dînsul pe parcursul judecării cauzei și nu a avut în vedere circumstanțele de fapt stabilite prin probele administrate, instanța de recurs menționează că individualizarea pedepsei constă în obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopului legii și pedepsei penale, ceea ce a fost respectat întru totul de instanța de fond și apel la stabilirea pedepsei în privința inculpatului Cojuhari Al.

Chestiunea de apreciere a probelor, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanțelor ierarhic inferioare. Prin urmare, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) CPP, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar, instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Astfel, reieșind din circumstanțele cauzei se denotă că, recursul declarat de inculpatul Cojuhari Al. urmează a fi declarat inadmisibil din motivul necorespunderii cerințelor de conținut, deoarece recurentul nu a indicat motivele recursului cu argumentarea ilegalității hotărârilor atacate, aceasta fiind una din exigențele prescrise de art. 430 pct. 5) CPP.

8. În consecință, Colegiul penal conchide că, la caz, lipsesc temeiurile prevăzute de art. 427 CPP, care pot fi obiect de examinare în instanța de recurs și în conformitate cu art. 432 alin. (1) – (2) pct. 1), 4) CPP, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Ruslan Cașu, de avocatul Alexandru Prisac în numele inculpatului Dragomarețchii Serghei, de avocatul Veaceslav Cazacu în numele inculpatului Scripnic Vitalie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 decembrie 2012, în cauza penală privindu-i pe Scripnic Vitalie Vasile și Dragomarețchii Serghei Nicolai, ca fiind vădit neîntemeiate, iar recursul declarat de Cojuhari Alexandr Piotr, este inadmisibil din motiv că nu îndeplinește cerințele de conținut.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 27 noiembrie 2013.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Andrei Harghel

Constantin Alerguș